

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Klima_Ladislav-Sta_a_sta_zen.pdb

PDB Name: Sta a sta žen

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Sta a sta žen
Ladislav Klíma

Sta a sta žen měl hrabě Cortini. Láska zhnusila se mu nakonec víc než jídlo a pití, než jeho vlastní krása, než celý svět. A stalo se, že dívku, kterou nejvíce miloval a ze všech nejvíce si hnusil, zavraždil puštěním žilou. Ve starém hradě vnořil její mrtvolu, balsamovanou ve skleněné rakvi, do tajné skryše pod podlahou. Noc co noc rakev otevřel, mrtvolu krásnější, zduchovnělejší, živější než byla dříve za života, vyňal, na lože ji klad, plakal nad ní, líbal ji a líbal - - - A byl v tom šťasten, neviděl jiných žen, manželce své zůstal od té doby věren.

Nemiluje člověk více než cokoli reálného stíny, iluse, strašidla? Nemiluje všechno skutečně jen proto, že zrcadlí se mu v tom mysticky cosi od věčnosti mu známého, od věčnosti mu neznámého? Všechna krása spočívá v nekonečné čarovnosti, čarodějnosti Bytí. Ale jak dobré jest, že ubohý lidský duch hloubky tyto neproniká, že v podstatě své duše, své bytosti vidí perversnost. Kdyby viděl, že duše jeho, kterou vidí, chápe, je veskrze perversností a že jen to, co pod ní se tají, co plní jej nekonečnou hrůzou, před čím po celý život křečovité oči zavírá, jest jediné pravé a čisté, jeho ubohá existence praskla by ihned jako ztuhlá skořápka země, kdyby centrální oheň zemský vyhřměl nad povrch.

Jednoho večera hodoval Cortini se svými přáteli. Přišla řeč na thema: pokud jsou dány člověkem jisté meze jednání, z nichž beztestně nesmí vystoupit.

Kníže R. pravil: "Jsou velmi určité a těsné, tajemnými zákony vázané, pro každého bez výjimky platné, ať je mudrc nebo omezenec. Běda tomu, kdo z nich vybočí. Ne-li hned, jednou zaplatí mu to věčná Nemesis strašně i s úroky."

"Názor trochu, pardon - vulgární !" odvětil hrabě Cortini. Výstředníku mohlo by se to strašné přihodit jen, kdyby to přivolal jeho babský strach, pravá statečnost nezná kolejí, nezná omezení, rozpíná se podstatně do nekonečna. Co je davu ctností, je duchu silnému neřestí a naopak. Pro člověka vysokého ducha začíná zajímavost, poetičnost, pro mne za mne i Hrůza, prostě cena, právě tam, kde obvyklé koleje lidské zamezují krotkému množství dalšího rozběhu a rozhledu. Jen v excentricitě je ctnost. Každá prozívatelnost páchne mrtvolnou ztuchlinou - "

Tu se hrabě zarazil při pohledu na knížete, jenž nápadně zbledl, oči vytřeštěny, jako by spatřil strašidlo.

"Co je vám, kníže?" zvolal.

"Nic - nic," řekl tiše oslovený zastřev si oči. Po chvíli otevřel je opět. "Už je to pryč."

"Co to bylo?" volali všichni.

"Jen šálení smyslů . . . Viděl jsem - zdálo se mně, že vidím - proč bych to konečně neřekl v obličeji vašem, hrabě, obličej dokonale nejstrašnější mrtvolý, jakoby hrůzou zabité . . . Ale nic to nebylo, trpím častěji podobnými momentálními přeludy."

Hrabě byl vpravdě statečný muž ; říkal-li o sobě, že není věci, která by mu dovedla nahnat strachu, nebylo v tom vychloubačství, bylo to jen konstatování fakta. Ale v tu chvíli provanul jím cizí, neznámý pocit jistého metafysického děsu, jenž sevřel mu na okamžik hrdlo tak, že sotva mohl vydechnout, mávl však hned rukou, povstal, zasmál se i vlil do sebe pohár vína. A zapomněl.

V půlnoci vracel se domů, veselý a rozjařený. Otevřel dveře do své ložnice, rozžal světlo a zůstal stát jako bleskem zaražen. "Co to bylo?" řekl si po chvíli. "Dopřavdy jsem se lekl. Čeho? Vždyť není tu nic nezvyklého . . . Toť pouze následek nějaké poruchy v organismu. Ano, už když ten moralista mně blábolil o mě tváři, projevovalo se to. Ale přece bylo mně, jako by se na mne vrhali číhající lupiči. A není tu nikoho! Vlastně je tu - Ona -"

Usedl na židli. Bylo hrobové ticho. Avšak jakoby naň volalo strašnou, pozapomenutou posměšnou řečí. Strašidelně plálo nehybné světlo. A hrabě zaslechl náhle údery slabé, stále víc a víc sílející -

"Fuj, jak mně srdce buší, zlořečený moralista, zlořečený organismus, zlořečené víno ! Ale přejde to, jen se vyspat a bude dobře. Avšak dnes bych věru neměl chuť - Ji obejmout, huu!"

Tu zaslechl ostrý zvuk, zpola šelest, zpola zazvonění, vycházející právě z toho místa podlahy, pod nímž Ona - -

Měl podivný pocit na lebce ; sáhl na ni, podíval se do zrcadla. "Vskutku - vlasy zježeny! Fuj, dosud jsem zbledl v životě nanejvýš vztekem, strachem nikdy, a teď dokonce takové nectné babství?" Zakousl se do rtu. "Tomu třeba učinit přítrž ! Zaútočit na strach ! Principiis obsta ! Je to jako s nemocí neb láskou, neudusím-li strach v zárodku, čert ví, co z něho vyroste. Nesmím si zapřít : mám z Ní strach . . . Útok ! Ať mně chutná nebo ne !"

Prudce pokročil, sehnul se, několik doteků podlaha se rozevřela. Jediným trhnutím vytáhl mohutným pažema rakev, postavil ji na stůl přímo pod světlo. Majestátně krásná ležela pod zraky jeho dívka. Tělo bílé jako sníh, ale tváře růžové. Nikdo, kdo by ji byl užírl na loži, nebyl by řekl, že je mrtva.

"Strašný - jaký mrtvolný vzhled. - Hu! Nic hroznějšího přece nad tělo, z něhož se vystěhovala duše . . . Jakoby nebyla balsamována, jakoby byla v pokročilém rozkladu. Ale zase jen moje třeštění ! Vypadá spanile, svěží, úsměvně jako kdy dříve . . . Rychle, rychle, jinak cítím, že nebudu mít síl !"

Vyňal mrtvolu, odnesl ji na lože. - Zavřel oči, ulehl vedle ní, ovinul její paže i nohy kolem svého těla, vtiskl ji na ledové rty políbení. Zachvěl se, zdálo se mu, že omdlí. Ale mocná jeho vůle zvítězila. Bylo však třeba veškeré její síly, aby - pokračoval - obvyklým způsobem. Dutě bila půlnoc, a každý úder jakoby byl strašidlem, z černé noci vyvstávajícím, jakoby byl smrtícím úderem do hlavy ubohého šílícího. Ale ten teď upadl v tajemný lethargický stav. Nebyl si skoro vědom, co činí, strach jeho pohasl zdánlivě, aby tím hrozněji snad náhle vyšlehl.

"Dobře tak, dobře tak!" mumlal si... "Je to všechno hloupé, lhotejné a k smíchu. Ha, ha, ha! Jak jen mohl jsem mít strach!"

Ale tu slyšel temné údery z hloubi své hrudi, příšerně stále mohutnější. "Jakže? dosud neztichla ta hloupá věc? Ale vždyť je to jen pokračování úderů věžních hodin . . . Tak, tak - -" Míjely vteřiny. Tu pocítil náhle hrabě tlak na své tělo, slabý, ale silnější než dříve. Na tu část svého těla, kterou ovíjely nohy

mrtvoly . . .

"Co to?" zarazil se. "Ale ne, to se mně jen zdá! Hle, už to zmizelo. Hloupost. - Ona, rok mrtvá, s vyňatými všemi vnitřnostmi -"

V ten okamžik zadrhlo mu něco hrdlo jako pěst' bandity a srdce rozbušilo se rázem desetkrát hlučněji - duněním bubnu. A hrabě, ztrnulý, cítil teď zcela určitě, jak děsné, ledové nohy i ruce i paže tlačí jen víc a víc a víc - -

Zařval, chtěl se vymrštit, ale náhlým výbuchem hrůzy zkamenělé údy nedovolovaly. A hrůza rostla do onoho bodu rozžhavení, který vyvolává všechna vidění, tvoří nové světy . . . Údy ledové milenky svíraly jej tak silně jako hroznýš tělo své oběti. A mrtvé rty počaly se pohybovat, oči pootevírat.

"Pust', - pust', d'áble !" řval hrabě, zápase bezmocně. "Hrůza, oh, hrůza všech hrůz! Proč jsem to udělal? Oh, ten moralista, kníže, měl pravdu, člověk s veškerou silou svou je bezmocnější než pírkó na větru. A nejvyšší moudrost je - ha, dusím se - vyhnout se - vichrům - žít - v závětrí v nízkosti, poslušnosti . . . Příšero, nestrhuj mne k sobě."

Slova přešla v temné, zdušené vytí. Hrabě klesal tváří svou na tvář strašidla stále níže; viděl ještě strašně otevřené oči, bez duhovky zcela bílé - bílá tvář žloutla, hnědla, zelenala - rapidně měnila se ve hnijící masu a hrabě padl tváří svou na ni - - -

Sběhli se sluhové přivolání jeho řevem. Našli jej mrtvého. Obličej jeho byl tak děsný, tak zhmotněním nevyslovitelné příšernosti, která jej usmrtila, že odskakovali a neodvažovali se již znovu pohlédnout. Čarokrásnou dívku vedle něho považovali za živou a pokoušeli se vzkřísit ji z mdloby - -